

Beck Zoli

Devecseren született 1971-ben, középiskolába Szentesre és Ajkára járt, majd a szombathelyi Berzsenyi

A pécsi [30Y zenekar](#) először 2008-ban lépett fel Erdélyben az akkori Fél-sziget Fesztiválon, de azóta nem sokat jártak tájainkon. Magyarországon viszont az alternatív zene fősodrába tartoznak, egyre sikeresebbek a turnéik, a lemezeik, több daluk (például a

[Felhő](#)

, a

[Bogozd ki](#)

, a

[Dadog](#)

, a

[Városember](#)

, a

[Sötét van](#)

, stb) már slágerként ismert a rádiókban. A zenekar a MIÉRT tíz éves születésnapján zenélt, előtte készült az interjú.

[Az év szövegírója lettél,](#) mit jelent ez neked, mennyire lök tovább az úton egy szakmai

elismerés?

Fene tudja, mert önmagában egy díj nem oszt, nem szoroz abban a tekintetben, hogy a saját önazonosságodat vagy azt amit csinálsz, abba nem nagyon nyúl bele. Az, hogy egyébként egy viszonylag legitim szakmai díj működik Magyarországon, az már önmagában nagy öröm. Az meg jó dolog, hogyha elismerik azt, amit csinálsz. Inkább az van, hogy a szövegek belül kattognak, pontosan tudom, hogy melyek azok a szövegek, amelyeket szeretek és gondolom, hogy elég erős szövegek lettek.

Hogy írsz szöveget? Papír, ceruza, golyóstoll, számítógép? És mindig zenével együtt?

Nincsen jó metódusom erre, az van, hogy a szövegeket pont úgy írom, mint a zenét általában, hogy nyitva hagyom ezeket. Egy dalszöveg önmagában semmit nem ér, csak akkor működik, ha a dal működik. Ha piszok jó a szöveg és nem működik a zenével együtt, akkor teljesen mindegy, mert alapvetően a dal a kérdés. A szövegeket képlékenyen hagyom, mert nem tudom, hogy mik azok a zenei formák, amikre ki fogunk futni. Első körben inkább vannak szövegvázlataim, a zenék is inkább dalvázlatok, három-négy akkord – nyilván azért vagyunk egy alkotó közösség, zenekar, hogy együtt formáljuk a dal struktúráját és abban a szöveg megtalálja a helyét. Én a szövegeimre hiú sem vagyok nagyon, következésképpen ha a dal megköveteli, hogy bizonyos részeket kidobjak, akkor ki kell dobni, mert a szerkezet nem fogadja be.

A zenekarnak elég hosszú útja van: voltatok a [Muse](#) előzenekara, túl vagytok már a tíz éves jubileumi koncerteteken – úgy gondolom, hogy egy alulról építkező, munkás zenekar a 30Y, de megvan már a siker, igaz?

Abszolút, igazából az a helyzet, éppen most néztük át a srácokkal a koncertnaplót és ötleteltünk azon, hogy valamikor kellene húznunk egy vonalat, egy leállást a klubturnéban, mert 2005 ősze óta a zenekar klubturnéban van. Hét éve folyamatosan játszunk, ami elég hosszú idő, s talán nem is az a kérdés, hogy minket megterhel-e, mert annyira evidens, hogy ezt

csináljuk, hogy nem érezzük különösebb tehernek.

Inkább arról van szó, hogy azok a klasszikus szakaszok, ahogy elképzeljük a rock and roll nagy működését, hogy a zenekarok lemezeket csinálnak ezeket turnéztatják, jubileumi koncerteket játszanak, pihennek, ezek a magyar zenei életben össze vannak zsúfolódva, gyakorlatilag nem nagyon van olyan zenekar, aki rendszeresen turnézik, de közülük sincs olyan, aki megengedheti magának, hogy leálljon a turnéval, amikor lemezt készít. Nincsenek ezek a feltöltődési periódusok.

Szerintem ez a ki-be ugrálás ezekbe a világokba leszívja az energiáidat, s néha jólesne egy kicsit próbálni, mert a zenekar február óta nem próbált. Nem volt időnk rá, de most inkább belaknánk a próbatermet.

Pécsen élsz – van abban a városban valami a levegőben, ami a kultúrát, a zenekarokat illeti, egyfajta „pécsiség”...

Nehéz dolog ezt elkapni, de lehet, hogy ez a valami micsoda csak azt jelenti, hogy viszonylag sok fiatal verődik össze abban a városban különböző részeiről az országnak, és ott megvannak azok a terek, ahol a dolgok fejlődni tudnak. A különböző zenekarok vagy zenészek evidensnek tekintik, hogy együtt játszanak a műfaji határokon túli szolidaritásból. S ez attól függetlenül, hogy valaki hip-hopot, metált játszik vagy DJ, evidens, hogy kölcsönadja mindenki a másinak a cuccát, ha éppen nincs.

A legnagyobb vagy országos hírű zenekarok, mint mi, ugyanolyan próbateremben próbálunk, mint azok, akik egyáltalán nem ismertek. Talán ha a pécsiségnek ilyen műfaji határai lennének, akkor annak legfeljebb lenne egy olyan vonala, amit így fel tudunk kenni a Kispállal, a Kiscsillaggal vagy a 30Y-nal, de közben az van, hogy nemcsak az ilyen gitárzenének van ilyen erős hagyománya, hanem a hip-hopnak is legalább ennyire. És mindenki hisz abban, hogy a másik valamit létre akar hozni – éppen ezért segít neki mindenki, s valószínűleg ez az, amitől a pécsi zenei életnek van egy ilyen állandó jelenléte mostmár több mint húsz éve a magyar zene világában.

A Pécsi Tudományegyetemen, ahol adjunktus is vagy, megvalósítottad a [Zenélő Egyetem](#) projektet, azt olvastam róla, hogy teltházas előadások vannak...

című

A populáris zenekultúra kiszorul a magas kultúrából - holott bemész egy boltba vásárolni és szól valamilyen zene. Van egy ilyen jelenség a világban, ami napi huszonnégy órában vesz bennünket körül és közben nincsenek meg a fórumai annak, hogy erről beszéljünk, hogy a háttértörténetét ismerjük, hogy jól tudjunk választani a zenék között, hogy tudjuk azt, hogy mi talmi és mi az, ami nem az, hogy mik működtetik azt az történetet, aminek a vége egy megszólaló zenemű.

Az ún. rocksulik azoknak szólnak, akik hangszeren játszanak, de mi van azokkal, akik nem zenészek, de mégis viszonya akar lenni a zenéhez? És ezt próbáltam rendszerbe szedni, s a ZEN-nek ez a lényege: nem rocksuli, egyelőre nem professzionális egyetemi képzés, hanem a lehetőségek széles tárháza, ami arról szól, hogy az egyetem polgárai a populáris zenei kultúrában megmerítkezhetnek ellenszolgáltatás nélkül.

Olyan embereket kerestem, akiket hiteles figuráknak tartok a zenei életben, a saját szakterületükön és ők is azt mondták, hogy szívesen csinálják. Oktatói csapat van, akik tananyagokat dolgoznak ki – ha ezek eljutnak olyan szintre, akkor akkreditációra bocsájtódnak. Barabás Lőrinc a hangszerelés, zeneszerzés oktató, Takács Zoltán a produceri, Artner Szilvia „Sisso” az újságírói, Urbán Ernő a fény- és hangtechnika, Szepesi Mátyás a menedzsmenti, Szénássy Alex pedig a dizájn oktatója, tutorja.

Ugyanakkor az egy örök probléma, hogy miután készen vagy a valamivel, amit csináltál, nem tudod eljuttatni – legyél pl. egy jó koncertfotós. Mert egyszer csak megállsz ott, hogy a blogodat nézik tizen, negyvenen és aztán mi van utána? Az újságírással ugyanez a helyzet, lemezkritikákkal, koncertbeszámolókkal, interjúkkal és ugyanez van a zenei produkcióknál is – a próbateremben összeraktunk valamit, a törzskocsmánkban eljátszottuk harminc embernek, de mi van a jövő héten? A harmadik szelete a ZEN-nek tulajdonképpen menedzsmentet jelent, azok a produkciók, amik át tudják lépni az egyetem, a kurzusok falait, azokat próbáljuk az ők helyükön elhelyezni.

A felsorolt emberek és ideértem magamat is mind olyanok, akik a saját útjukat kerülő utakon járták. Én már nem tartozom a magyar populáris zene fiatalabb generációjához, az a történet, ami a srácokkal húsz-huszonöt évesen történt meg, az nálunk a harmincas éveinkben történt meg. Mi történik a zenekarral, amikor az első éveket át kell vészelnie a sikertelenséggel? Számtalan tehetséges zenekart láttam magunk körül, csak nem bírták ki... S ezeknél a ZEN azzal tud segíteni, hogy katalizátor lehet arra, hogy már a húszas éveikben el lehet kezdeni a dolgokat.

